

Pytania prejudycjalne

- 1) Biorąc pod uwagę, że pozwana nie brała udziału w uzgodnieniach z pozostałymi współwłaścicielami ani nie zgodziła się na to, co zostało uzgodnione, czy art. 7 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że za zobowiązanie umowne należy uznać obowiązek strony pozwanej, który jest określony w ustawie, jednakże w taki sposób, że wielkość tego zobowiązania, chwila wymagalności i pozostałe szczegółowe warunki ustalają za porozumieniem właściciele ponad połowy udziałów we współwłasności budynku?
- 2) Czy art. 7 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że niespełnienie obowiązku określonego w ustawie wobec pozostałych współwłaścicieli budynku, którego spełnienia można dochodzić na drodze sądowej, należy uznać za czyn niedozwolony lub czyn podobny do czynu niedozwolonego, zwłaszcza biorąc pod uwagę fakt, że z niespełnienia obowiązku ustawowego strony pozwanej mogłaby wyniknąć dalsza szkoda (poza uszczupleniem funduszu rezerwowego), zarówno dla pozostałych współwłaścicieli, jak i dla osób trzecich?
- 3) Czy biorąc pod uwagę, że w tym postępowaniu przedmiotem sporu jest obowiązek wynikający z faktu, że strona pozwana jest właścicielem lokalu przeznaczanego na działalność gospodarczą, w którym prowadzi działalność zawodową, czy też lokalu, w którym znajduje się siedziba działalności strony pozwanej, art. 7 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że spór wynika z działalności filii, agencji lub innego oddziału?

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 13 grudnia 2018 r. w sprawie T-111/15, Ryanair i Airport Marketing Services/Komisja, wniesione w dniu 1 marca 2019 r. przez Ryanair DAC, dawniej Ryanair Ltd, Airport Marketing Services Ltd

(Sprawa C-202/19 P)

(2019/C 164/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Ryanair DAC, dawniej Ryanair Ltd, Airport Marketing Services Ltd (przedstawiciele: adwokat E. Vahida, I.-G. Metaxas-Maranghidis, Δικηγόρος, G. Berrisch, Rechtsanwalt, B. Byrne, solicitor)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 13 grudnia 2018 r. w sprawie T-111/15; oraz
- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2, art. 2 ust. 4, art. 3, 4 i 5 decyzji Komisji (UE) 2015/1226 ⁽¹⁾ z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.33963 (2012/C) (ex 2012/NN) lub, tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd; i w każdym wypadku
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania odwoławczego oraz postępowania przed Sądem w sprawie T-111/15 poniesionymi przez wnoszące odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie podnoszą, że zaskarżony wyrok powinien zostać uchylony z następujących powodów.

Po pierwsze, Sąd błędnie zastosował art. 41 Karty praw podstawowych oraz prawo do obrony wnoszących odwołanie w postępowaniu przed Komisją. Sąd: popełnił błąd dokonując rozróżnienia między konkretnymi prawami określonymi w art. 41 ust. 2 Karty a ogólnym prawem do dobrej administracji przewidzianym w art. 41 ust. 1 Karty; błędnie stwierdził, że prawa określone w art. 41 ust. 2 Karty nie mają zastosowania w postępowaniu wyjaśniającym w sprawie pomocy państwa; błędnie stwierdził, że istnieje konflikt między art. 41 ust. 1 i 2 Karty a art. 107 i 108 TFUE; oraz błędnie stwierdził, że wnoszące odwołanie mogą być uznane jedynie za źródło informacji w postępowaniu wyjaśniającym.

Po drugie, Sąd naruszył art. 107 ust. 1 TFUE dokonując błędnej wykładni pojęcia korzyści. Sąd: doszedł do błędnego wniosku, że nie istnieje hierarchia metodologii stosowania testu prywatnego inwestora między analizą porównawczą a innymi metodami; błędnie stwierdził, że Komisja miała prawo odstąpić od analizy porównawczej i odrzucić dowody porównawcze przedstawione przez wnoszące odwołanie; oraz doszedł do błędnego wniosku, że stosując test rentowności przyrostowej, Komisja nie musiała się upewniać, że oczekiwane koszty przyrostowe i oczekiwane przychody przyrostowe z działalności pozalotniczej odzwierciedlają sposób, w jaki prywatny inwestor zarządzałby portem lotniczym.

Po trzecie, Sąd popełnił błąd w swojej ocenie możliwości przypisania odpowiedzialności państwu; stwierdzając, że nie było potrzeby określenia, czy współoperator portu lotniczego „SMAC” jest przedsiębiorstwem publicznym; nie stosując wskaźników „Stardust Marine” do rozróżnienia między autonomią a przypisaniem; oraz nie przedstawiając wystarczającego uzasadnienia takiego postępowania.

(¹) Decyzja Komisji (UE) 2015/1226 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.33963 (2012/C) (ex 2012/NN) wdrożonej przez Francję na rzecz izby handlowo-przemysłowej w Angoulême oraz przedsiębiorstw SNC-Lavalin, Ryanair i Airport Marketing Services [notyfikowana jako dokument nr C(2014) 5080] (Dz.U. 2015, L 201, s. 48).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 13 grudnia 2018 r. w sprawie T-165/15, Ryanair i Airport Marketing Services/Komisja, wniesione w dniu 1 marca 2019 r. przez Ryanair DAC, dawniej Ryanair Ltd, Airport Marketing Services Ltd

(Sprawa C-203/19 P)

(2019/C 164/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Ryanair DAC, dawniej Ryanair Ltd, Airport Marketing Services Ltd (przedstawiciele: adwokat E. Vahida, I.-G. Metaxas-Maranghidis, Δικηγόρος, G. Berrisch, Rechtsanwalt, B. Byrne, solicitor)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 13 grudnia 2018 r. w sprawie T-165/15; oraz